

Íbúðarneyðin í Havn:

VIT KLÁRA IKKI VETURIN

*Ein familja í Havn hefur í
nakrar mánaðar búð í
tveimum bussum, sum
standa í einum grótbroti
innan fyri bygdina Sund.
Býráðið hefur ávíst teim-
um henda ússaliga bústað*

Øll fólk eru ikki færi fyri at
búgva í egnum húsum.
Bústaðarneyðin í Havn
ger, at øllum hinum heldur
ikki eydnast at finna nak-
að til leigu. Nøkur eru,
sum býráðið noyðist og
hefur skyldu til at hjálpa.

Men tann hjálpin kann
vera so sum so. Eitt dømi
er í hvussu er, sum Tórshavnar
býráð als ikki
kann reypa av.

Í grótbrotinum innan
fyri bygdina Sund standa
tveir gamlir og illa farnir
bussar. Har húsast ein
familja, fyra vaksin fólk.

Ein hundur í øðrum
bussinum er einasta livs-
tekin at siggja, tá vit
koma at vitja. Men so far
onkur at rorast í bussin-
um, og löt seinni kemur
ein kona út, kulsin er hon,
og á hostanum hoyrist, at
hon er ikki heilt frisk.

Mari á hefur einki imóti
at greiða frá, hvi tey eru
komin soleiðis fyri, at tey
búgva í einum grótbroti.
— Hevði tað bara hjálpt,
heldur hon fyri.

Ikki kann hon bjóða ok-
um innar at práta. Tað eru
umstøður ikki til. Uttan
fyri er so mikið lýtt, at vit
kunnu standa her og
práta. Enn er veturin ikki
komin.

Flutt fleiri ferðir

— Húsini, sum vit búðu í,
vórðu tikin niður. Býráðið
átti tey. Eina tíð búðu vit
á bygd, men komu so aftur
og búðu í einum bussi í
einum garði. Hóani vóru
vit flutt út á Marknagils-
vegin, síðan út til rusk-
stöðina í Havnardali. Til í
summar búðu sit so í
bussinum á kamping-
plássinum yviri við
Strond, sigur Maria. Tá
fremmandafólkini komu
og skuldu nýta kamping-
plássid, kundu tey heldur
ikki vera har longur. Bý-
ráðið kom tá og flutti
teimum bussarnar niðan í
grótbrotið.

— Tey ætlaðu at seta
teir dygst upp at beigi-
num, men tí mótmæltu
vit, sigur Maria.

Hetta hefur verið teim-
um eitt ringt ár, tey eru
flutt úr einum staði í ann-
að við bussinum. Tey hava
roynt at gingið á býráðið
fyri at fingið okkurt at
búð í, men tað hefur einki
úrslit givið. Býráðið held-
ur seg ikki kunna finna
teimum annan bústað.

Álopin

Tað er ikki bara býráðið,
íð familjan hefur imóti
sær, tey vita eisini at siga
frá, at summi hava lagt

tey undir hatur.

— Eina náttina, meðan
vit búðu á kampingplási-
num yviri við Strond,
komu nakrir fullir mans í
bilum. Tey gjørdur fortred
og knústu rútarnar í
bussinum við hverki.
Tey bæði hóttu og vildu
inn í bussarnar, men tí
fingu vit forðað, sigur
Maria. Ein lurk hava tey
varðveitt sum minni um
álopið. Hon og synirnir
soru so snúðin, at tey
fingu nummarið á bilu-
num og meldaðu hending-
ina til politið. Men síðan
hava tey ikki frætt aftur.
Tey hava heldur ikki fingið
endurgjald fyri skaðar-
nar av hverkinum. Buss-
arnir eru ikki afturgjördir.
Sjálv hava tey bara spent
plast og plastposar fyri
teir knústu rútarnar í
bussinum.

Hevur arbeiði í áráv

Maria arbeiðir kki í lötuni.
Tað ber ikki til, tí tað er so
langt at fara til Havnar.
men áður hefur hon ar-
beitt, minst 20 ár á Baca-
lao. Synirnir arbeiða báðir,
og somuleiðis vinnaðurin,
íð býr saman við teimum í
grótbrotinum.

Um dagin er Maria van-
liga einsamøll. Hon hefur
ikki nógv annað at gera

enn at ansa eftir tí, sum
tey eiga. Tað, sum ikki
rúmast inni í bussinum
av klæðum og innbúgvum,
stendur í kassum og papp-
eskjum undir plasti við
bussarnar.

Tað er avmarkað hvat
tey fáa gjørt av mati í
bussinum. Vatn fáa tey úr
ánni. Í øðrum bussinum
hava tey gassbluss, og á tí
kóka tey. Hitin frá tí er
ikki júst tann besti fyri
heilsuna.

Ræðulig tilvera

— Her er ræðuligt at vera.
Illa fáa vit vaskað okkum,
og vit noyðast oman til
Havnar fyri at sleppa í
bæð. Vit plaga at vaska
klæðir í myntvaskinum,
men okkurt fái eg vundið
upp her, sigur Maria. Við
bussarnar hava tey spent
sær eitt snórastræ.

Synunum dæmar litið at
skula búgva soleiðis. Tey
hava tosað um at keypt
onkur hús í Havn, men
hús eru dýr, og Maria ber
óttu fyri, at teir orka ikki
at gjalda tað, eini hús
kosta at keypa.

— Hetta er púra vón-
leyst, sigur Maria. Ringt
er at búgva soleiðis um
summarið, verri er í kulda
og ódnarveðri. Maria torir
ikki at hugsa um at skula
búgva ein vetur í grótbrotinum.

Ikki fyri fólk

— Høvdu vit bara fingið
okkurt nøkulunda hampi-
ligt at búð í. Eg hevði
einki lagt í, um tað var
langt burtur frá Havnini.
Hetta er ikki fyri fólk, sig-
ur Maria.

Eingin frá býráðnum
hefur vitjað tey, síðan tey
fluttu inn í grótbrotið at
búgva. — Vónandi fer bý-
ráðið nú at hjálpa, tá eg
havi greitt frá, hvussu vit
liva.

randi

myndir: kalmar

*Tveir bussar sum hesin
hava verið heimið hjá
familjuni í næstan eitt ár.
Soleiðis kunnu vit ikki
halda fram við at liva,
sigur Maria*